

CLINT EMERSON

Správný šílenec

Vzpomínky člena **Navy SEALs**

C PRESS

Správný šílenec vzpomínky člena Navy SEALs

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Clint Emerson
Správný šílenec: vzpomínky člena Navy SEALs – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Správný šílenec

Správný šílenec

Vzpomínky člena Navy SEALs

Clint Emerson

VĚNOVÁNÍ

MÁMĚ

Leden 1953 – leden 2019

TÁTOVI

Únor 1951 – červenec 1997

Obsah

Poznámka pro čtenáře 13

Prolog 15

ČÁST I.

1. Noční manévry 21

Irák, 2003

2. Skaut v poušti 29

Saúdská Arábie, 80. léta

3. Kouzelnické triky 49

Plano, Texas, 90. léta

4. Měj se! 61

Plano, Texas, 1994

5. Hooyah! 67

Velká jezera, Coronado, 1994-1995

6. Nejlepší bratrstvo na světě! 77

San Antonio, Fort Benning, 1996-1997

7. Velké lodě 85

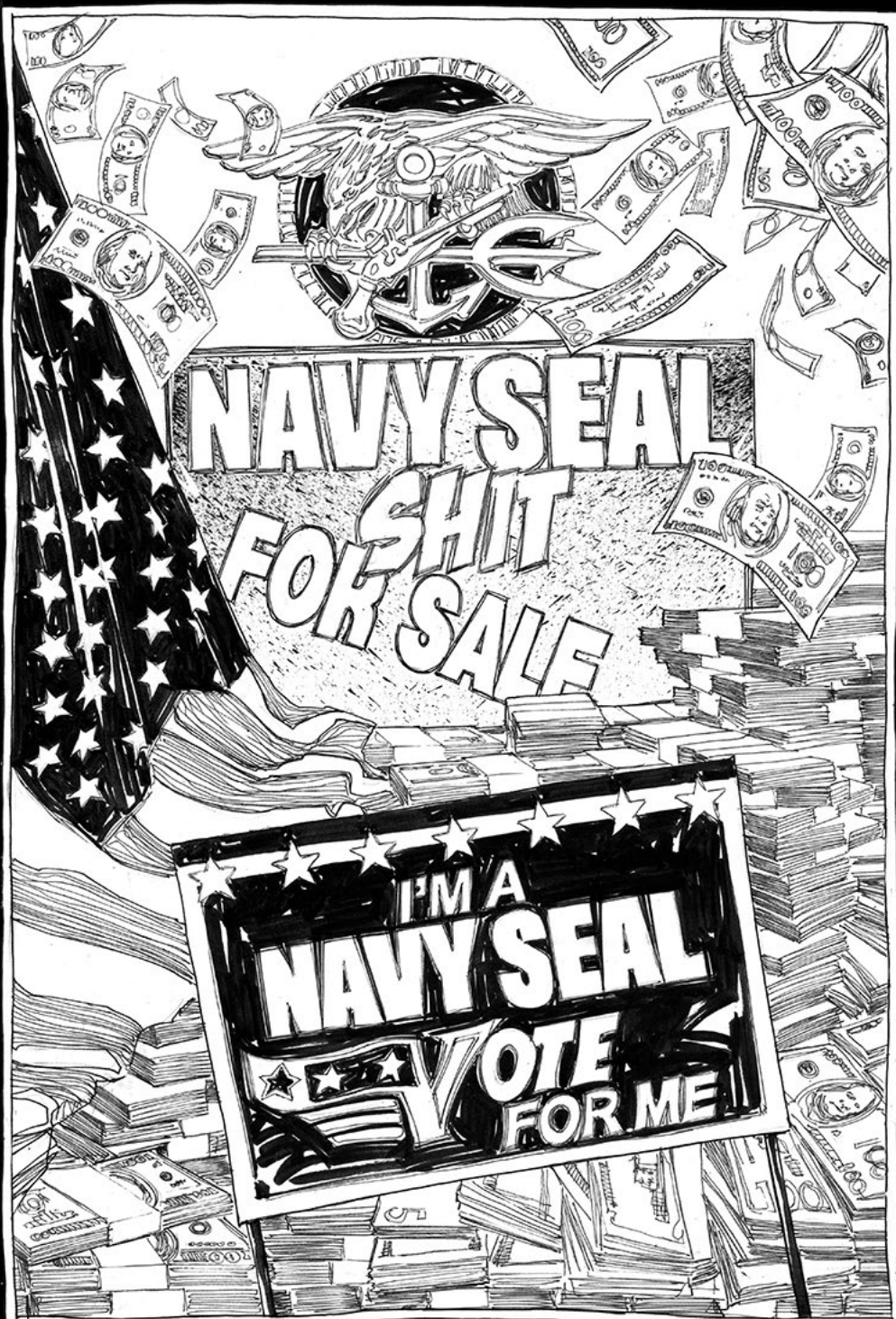
Perský záliv, 1998-1999

- 8. Velká loď, malý člun 93**
Adenský záliv, Jemen, 2000
- 9. Výcvik s živou tkání 107**
Fort Bragg, Severní Karolína, 2001–2002
- 10. Pozemní válčení 125**
Irák, 2003

ČÁST II.

- 11. Veverčí svět 149**
San Diego, Los Angeles, 2003–2004
- 12. Malá zelená loďka 157**
Džibutsko, 2005
- 13. Zpátky do školy 167**
D. C., Los Angeles, 2005
- 14. Smíšené signály 175**
San Diego, Mount Vernon, 2005
- 15. Dánský králičí guláš 183**
Somálsko, Jemen, 2005–2006
- 16. ██████████ 199**
Východní pobřeží, různé
- 17. Piráti a velká ryba 205**
Somálsko, Jemen, 2011
- 18. Dostali jsme ho 211**
Jemen, 2011

19. Návraty domů	219
Virginie, 2011	
20. Přátelé a nepřátelé	225
Virginie, 2012	
21. Mozková tkáň	237
Maryland, 2013	
22. Escape the Wolf	245
Různá místa, 2015	
23. Sociální inženýrství	253
Silicon Valley, 2014	
Epilog	260
Poděkování	270
O autorovi	271

NAVY SEAL
FOR SHIT
FOR SALE

I'M A
NAVY SEAL
VOTE
FOR ME

Poznámka pro čtenáře

KNIHA, KTEROU SE CHYSTÁTE ČÍST, JE VYVRCHOLENÍM DVACETILETÉ kariéry. Ve své paměti jsem pátral podle svých nejlepších schopností a pravdivost celého vyprávění se zakládá právě na ní. Text přezkoumalo ministerstvo obrany, jež se přitom zaměřilo na výskyt citlivých informací.* S výjimkou veřejně činných osobností, několika přátel, členů rodiny a SEALů, jejichž jména a totožnost vešly ve známost již dříve, byla ostatní jména v knize změněna.

Každý SEAL, který píše knihu, to od komunity do jisté míry schytá. „Tenhle chlápek by neměl vydělávat na trojzubci.“** Ale ukažte mi byznys řízený specialistou, který nevede propagační řeči o své službě, a já vám prodám svého jednorožce.

Podle mého je spousta těchto veřejných konfrontací prostě jen hlasité štěkáání. Chlapík, který sežene práci v New Yorku, v níž vydělává miliony dolarů, mele sračky o maníkovi, jež píše knihu. Týpek, který píše knihu, žvaní hovadiny o borcovi, který se věnuje výuce střelby a taktických záležitostí. A ten si pro změnu dělá šoufky z vedoucích výcvikových táborů. Chlap s podcastem*** zesměšňuje provozního firmy na trička. A tihle všichni „kešují“.

Dokud ovšem týpek s podcastem nezačne prodávat trička.

V roli tichého profesionála jsem strávil dvacet let a dával si přitom pozor, abych nevyzradil informace, jež by mohly kompromitovat mé kolegy či budoucí mise. Protokol, který jsem používal během druhé poloviny své kariéry, byl jedinečný pro moji osobu, vyvinul jsem jej já a (pokud vím) již pozbyl své platnosti. Totéž platí pro školicí programy, které jsem vymyslel – oběti proměnlivých priorit měnící se struktury vedení.

* Za chvíli se o tomto dočtete mnohem, mnohem víc.

** Odznak ve tvaru trojzubce symbolizuje příslušnost k jednotkám SEAL (pozn. redakce).

*** Maník s knihou dělá reklamu týpkům s podcasty (mrkněte na Mike Drop a Jocko Podcast), tričky (omrkněte Forged and Industry Threadworks), působivým, ručně vyráběným nožům (koukněte se na SH9 Edge Works) a drsným, taktickým kurzům (podívejte se na AMTAC and Dynamis Alliance).

CLINT EMERSON

Někteří kolegové mě kvůli tomuhle budou nenávidět v každém případě, ale SEALové nejednají se svými parťáky v rukavičkách, což není nic nového.

Každému, co jeho jest. Zvysoka seru na to, co dělají všichni ostatní chlapi.

S výjimkou takového, který si odslouží čtyři roky, načež na těchto čtyřech letech po zbytek života vydělává. Tak takového jebat.

Prolog

NA INTERSTATE-10 V ZÁPADNÍM TEXASU EXISTUJE ÚSEK S POVOLENOU rychlostí osmdesát mil za hodinu – rychlejší část dálnice v žádném z padesáti států nenajdete. Během šestatřicetihodinové jízdy ze San Diega na vojenskou posádku Fort Bragg jsem uprostřed noci projížděl právě po tomto úseku, nadopován stálým přísunem kávy z plechovek ze Starbucks.

Uháněl jsem devadesátkou v novém lexusu a najednou si ve zpětném zrcátku všiml nějakých světél. V okruhu několika mil se žádná jiná vozidla nepohybovala, když se tedy ono Camaro se zatmavenými skly zařadilo rovnou vedle mě a zůstalo tam, sešlápl jsem plyn až k podlaze. Nejspíš nějakí idiotští pubertáci, kteří si užívají trochu legrace. Druhý řidič zpomalil výhradně v okamžiku, kdy jsem sundal nohu z plynu.

Opět jsem zrychlil.

Camaro se znovu zařadilo vedle mě.

Tuto rutinu jsme si několikrát zopakli.

Řidič Camara se se mnou snažil úmyslně vymrdat při hře kočky s myší, kterou jsme spolu hráli asi čtvrt hodiny. Jakmile se vám však v krvi začne zvyšovat hladina kortizolu a srdce se rozbuší rychleji, pocitově se těchto patnáct minut může zdát mnohem delších. Když se Camaro začalo tlačit do mého pruhu a nutilo mě zajet ke krajnici, zanechala rafička na mém tachometru dvojciferná čísla dávno za sebou a já se rozhodně nacházel ve stavu naprosté bdělosti.

Stále jsem tlačil plyn k podlaze, a přitom rychle vyhodnocoval situaci. Tónovaná skla. Jeden až čtyři cestující. Čtyřka by v tomto případě nebyla šťastné číslo, upřednostňoval bych jedničku. Se dvěma silničními piráty bych si poradit dokázal. Auto bylo nicméně dvoudveřové a kdokoli sedící vzadu by z vozidla vystoupil zákonitě později. Mají-li u sebe bouchačky, je vysoce pravděpodobné, že bych tu svoji vytasil z pouzdra rychleji, než by na něco podobného měli vůbec příležitost pomyslet.

Nadto snižovalo všechno tohle manévrování ve vysoké rychlosti moji zásobu paliva a nejbližší výjezd se nalézal o třicet mil dál.

Srát na to.

Bez jakéhokoli varování jsem strhl volant doprava, a co nejrychleji vystoupil. O několik vteřin později zapištěly pneumatiky, řidič Camara mě napodobil, strhl řízení a zastavil přede mnou.

Jeho levé chodidlo došláplo na asfalt, ale to už jsem mu do dveří přibouchával holeň. Ve spodní části nohy mu možná zaprašťelo, jak se kost na několika místech rozdrtila. Ani bych ten praskot nezaznamenal, jelikož jsem vnímal výhradně zvuky představující přímé ohrožení. V okamžiku, kdy jsem jím mrštil o zem a uštědřil mu několik úderů, se ke mně zpoza zadní části automobilu přibližoval druhý pasažér.

Tasil jsem pistoli a on zůstal stát.

Než se nám naskytla příležitost zjistit, jak se naše patová situace vyvine, zaplavila scénu modrobílá blikající světla. Dvě hlídky státních policistů. Kvůli ztrátě periferního vidění jsem je vůbec neviděl přijíždět.

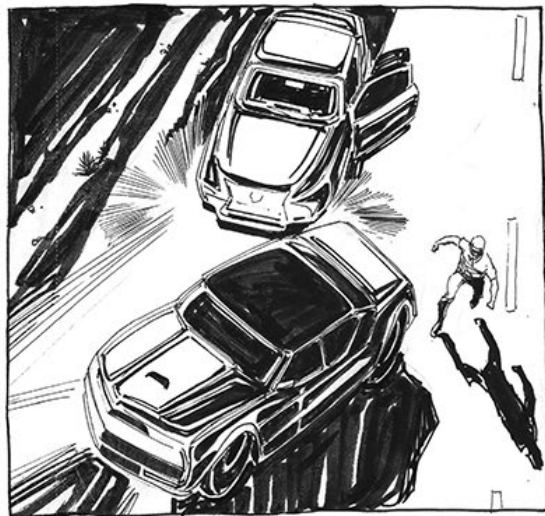
Když reakce „bojuj, nebo uteč“ aktivuje část mozku zvanou amygdala, pomůže vám usnadnit přežití tím, že zúží oblast vašeho soustředění na bezprostřední hrozbu.

„Lehněte si na zem!“

Dokud se situace nevyřešila (což netrvalo dlouho), měli nás za padouchy všechny. Vyšlo najevo, že na zadním sedadle sedí třetí pasažér, a všichni výlupci mají v autě zbraň.

Zní to jako past z nějakého zábavného pořadu. Tři mexičtí únosci aut, kteří si vyrazili na divokou projížďku, narazili na Navy SEALa. Jeden – se zlomenou holení – opustil místo činu v sanitce, druzí dva zamířili rovnou do chládku. SEALa nechali, ať si jde svou cestou, a ještě předtím smekli a poděkovali mu za jeho služby.

SEALové, kteří setrvávají na správné straně zákona, mají s policií povětšinou docela dobré vztahy. Zejména po 11. září.

ČÁST I.

1.

Noční manévry

Irák, 2003

V KUVAJTU JSME DRŽELI POHOTOVOST ASI ŠEST TÝDNŮ, KDYŽ 19. března 2003 vpadly do Iráku spojenecké jednotky podporující operaci Irácká svoboda. Vzdušné síly zahájily operaci cíleným útokem na pozemek nacházející se na okraji Bagdádu, na němž se měl v bunkru údajně skrývat Saddám Husajn. Opak byl pravdou. Kvůli nesprávným zpravodajským informacím od CIA nebyl počátek operování spojeneckých jednotek vůbec slibný, ovšem náplň mise Naval Special Warfare („Zvláštní námořní bojové činnosti“ – NSW) zůstala nezměněna: Zabezpečit míli dlouhé ropné plošiny (tzv. GOPLATy) a měřicí stanice na poloostrově Fao, a zabránit tak Saddámovým jednotkám v otevření kohoutů či podpálení samotných plošin. Za války v Zálivu v roce 1991 nechal Saddám vypustit do Perského zálivu miliony barelů surové ropy a nyní se jeho jednotky daly do podpalování ropných polí napříč jižním Irákem. Ve hře by teď potenciálně mohly být i tři čerpací stanice na pevnině.

Vyřazování hlavních iráckých ropných zařízení z provozu představovalo ekonomickou a ekologickou sebevražednou misi zkoncipovanou Saddámem s cílem udržet nejcennější aktivum svého národa mimo kontrolu spojenců. Současně by tím utrpěl i náš postup. Aby velitelství této hrozbě zamezilo, uspořádalo vůbec největší koordinovanou akci Navy SEALů v rámci jediné operace. Započteme-li podpurný personál, všech osm čt ze SEAL Týmu 3, muže od spojeneckých partnerů a jednotky palebné podpory, čítala tato operace zhruba dvě stě padesát mužů.

Náš závěrečný brífink na námořní základně v Kuvajtu byl v plném proudu, když vtom se z tlampačů rozječely sirény varující před náletem. Celý den jsme poslouchali zvuky doprovázející odpalování našich protiraketových systémů Patriot, které tímto způsobem reagovaly na balistické rakety s krátkým

doletem, jež naším směrem vysílal Saddám. Pokaždé jsme pádili do nejbližšího bunkru, kryli se v něm, dokud nebyl čistý vzduch, a potom se vrátili k přípravám na válku.

Celé týdny jsme se připravovali na maketě plošiny, která se nacházela na nedalekém poli, a osvěžovali si tak motorickou paměť po dlouhotrvající absenci simulovaných prostředí, v nichž probíhal náš výcvik za normálních okolností, přičemž naše výzbroj byla připravena k použití. Když sirény utichly, rozběhli jsme se, nahrnuli se do stanů a oblékli si letecké kombinézy značky Nomex. [REDACTED]

[REDACTED].*

K molům nás dopravil konvoj užitkových vozidel. Zde jsme nastoupili do tryskových člunů MARK-5 a zamířili na moře.

Od přechodového bodu nás dělila dvouhodinová plavba. Jakmile doplujeme do vzdálenosti cirka pětadvaceti mil od pobřeží, vyměníme tryskové čluny za flotilu nafukovacích člunů s vyztuženým trupem (tzv. RHIBy) – menší, mrštnější plavidla, jež zvýší naše šance přiblížit se ke GOPLATu nepozorovaně.

Kdybychom na to šli po svém, opustili bychom MARK pětky dlouho před tímto bodem a do cíle doplávali. Dopřavovat se k vyvýšenému cíli, z něhož budeme potenciálně sledováni, motorizovaným plavidlem, nám nepřipadalo jako rozumný počín, velení se nicméně pevně rozhodlo zvolit praktickou ukázkou hodnoty vybavení, do něhož právě investovalo více než \$ 74 milionů.

Jakmile jsme vyrazili do akce, chlapi nešetřili černým humorem.

„Rád jsem tě poznal.“

„Není nad spontánní návštěvu, když tě očekávají.“

Naše zpravodajské informace ohledně toho, co máme vlastně očekávat na rozlehlém GOPLATu o velikosti několika fotbalových hřišť, který mohl teoreticky vylétnout do vzduchu, se nesly ve značně proměnlivém duchu. Nejprve jsme měli počítat se třemi padouchy. Hned nato s více než stovkou ozbrojených vojáků. Potom zase s pětácti zloduchy a několika rukojmími. Na videozáznamu pořízeném koncem ledna jsme viděli cosi na způsob střídání

* Právě jste narazili na první z mnoha (mnoha) začerněných částí, které má na svědomí ministerstvo obrany. Podobné pasáže naleznete v celé knize. Některé ze zásahů do textu nijak výrazně nesníží váš čtenářský zážitek. Jiné, zejména ty ve druhé polovině knihy, by mohly podnítit vaši touhu mrštit přes místnost nějakými těžkými předměty, respektive poslat mi nenávistný vzkaz na sociální síť. Pak ovšem ve čtení pokračujte jen na vlastní riziko.

SPRÁVNÝ ŠÍLENEC

stráží – pracovníky na plošině vystřídali iráčtí vojáci. Mike Ritland, vedoucí zpravodajský zástupce naší čety a potulný záskok, nakonec vše shrnul termínem, jemuž jsme konečně rozuměli: „Hej, borci, budou tam lidi – a my kurva neznáme jejich počet.“

Taky nám řekli, abychom se připravili na další možnost – chemický útok. Klidně zapomeňte na protichemické ochranné kombinézy (MOPP), které jsme měli nosit bez ustání. Vzhledem k okolnostem by bylo naprosto imbecilní nasoukat se do obdoby tlusté, pryžové kombinézy s aktivním uhlím v podšívce, ověšené navíc vybavením o hmotnosti šedesáti liber (zhruba 27 kilogramů, pozn. redakce). Objemné „tepelné pasti“ by omezovaly náš pohyb do takové míry, že bychom se museli v boji v uzavřených prostorech na krátkou vzdálenost uchýlit ke kompromisům. Dospěli jsme tedy k následujícímu závěru: Kdyby nám Saddám skutečně zamýšlel dopřát stejnou kúru složenou z yperitu a nervového plynu, kterou použil na Kurdy, Íránce, Kuvajťany, a dokonce i na své vlastní lidi, coby standardní operační procedura zafunguje lépe skok do oceánu. Přírodní dekontaminant.

Kromě této hrozby jsme ještě museli vzít v potaz opožděné načasování naší mise. Putování ke GOPLATu mělo původně předcházet jakékoli zjevné akci namířené proti Saddámovu režimu, misi však odložili na základě onoho (prý) spolehlivého tipu týkajícího se Saddáмова místa pobytu. Nyní jsme tudíž brali útokem hlavní součást nemovitého majetku v oblasti, v níž to zvýšenou ostrážitostí a zabezpečením bzučelo jako v úle. Faktor překvapení, který tvořil ústřední složku jakékoli kvalitní operace žabích mužů, se začal jevit poněkud bezvýznamně.

Naše strategie zůstala neměnná. Šestnáct členů čety Echo doprovázených týmem SEAL Delivery Vehicle (SDV – „doručovací“ prostředek SEALů) a několika dalšími „zatoulanými“ SEALy z jiné čety zaútočí na ropný terminál Mína al-Bakr (MABOT) podle plánu.

Než jsme dosáhli přechodového bodu, padla noc. Na své rozkazy jsme čekali dvě napjaté a nevysvětlitelné hodiny. Když nám konečně dali zelenou, natáhli jsme si přes hlavy černé kukly, nasadili si brýle s nočním viděním (NOD) a nasedli do RHIBů.

Ne že bychom NOD potřebovali. Ta věc svítila jako vánoční stromeček. Tolik tedy k operování pod rouškou temnoty.

Jakmile jsme připluli blíže se svými M4 s tlumiči namířenými na GOPLAT, začaly se nám vybavovat jednotlivé detaily z výcviku, který probíhal na maketě plošiny. V duchu jsme porovnávali zařizované orientační body se snímky, jež pořídila helikoptéra a satelity, a pomáhali jsme navádět lodivody k přístupovému schodišti vedoucímu na plošinu. Dodatečná posádka operátorů z SDV pronikla v MK pětkách ke koncům terminálu [REDACTED]

[REDACTED].*

Přidřepli jsme skrčení jako stlačené pružiny.

Jakmile se první člun dotkl ocelové mříže na úrovni moře, pružiny vylétly. Odrasil jsem se od mřížoví a vyrazil po schodech vzhůru se zbytkem čtyř seřazených za mnou v jednořadém zástupu. Mířili jsme do sedmého patra k ubikacím. Šlo o nejpravděpodobnější prostor pro umístění rozbušky připravené ke zničení potrubí pod námi.

Bang!

Tohle nebyl zvuk výbuchu milionů barelů s ropou.

Výstřel, nebo možná něco víc.

Zapraskala vysílačka: „Zaútočte. Opakuju. Zaútočte.“

Plížení teď nemělo smysl. Vyštrachali jsme se po schodišti až nahoru a narazili na jednoho chlápka, který okamžitě uposlechl náš rozkaz: „Lehni si na zem!“ Další místnost zela prázdnotou. Nicméně v mřížovaném koridoru se nacházelo dvaadvacet mužů v modrých pracovních kombinézách mechaniků, kteří zvedli – na znamení kapitulace – bez vyzvání ruce vzhůru. V dohledu nebyly žádné vojenské uniformy. Ukázalo se, že si je vojáci svlékli a uložili ve svých kabinách spolu s arzenálem AK-47ek, které jsme našli zastrčené pod matracemi.

Neuvěřitelný způsob, jakým mít střelnou zbraň po ruce. Ale těmto „vojákům“ nešlo o boj. Saddám vyplatil každému z nich částku odpovídající deseti tisícům dolarů za to, že vyhodí GOPLATy do povětří, přičemž sami zařvou. Stále měli ty prachy u sebe, zastrkané za oblečením. Takto by se nezachovali, kdyby se doopravdy hodlali zapálit. V případě, že by provedení skutečně zamýšleli, by peníze nechali u svých rodin, na pevnině. Měli také dostatečnou zásobu munice. V nedaleké místnosti jsme objevili skrýš zaplněnou těžkými zbraněmi a vybavením – krabice s TNT, rozbuškami, náboji do AK, protiletadlové zbraně

* Mnohé z těchto začerněných pasáží se ukázaly jako velice subjektivně vybrané a nezřídka nesouvisějící s tajnými informacemi. Neoceňujete-li narušování vašeho rytmu čtení, neostýchejte se napsat přátelský vzkaz svému kongresmanovi.

a několik raket určených pro odpalovací zařízení na rameno. Kdyby iráčtí vojáci zaútočili několika těmito RPG (reaktivními granáty) na naše čluny, nadělali by z nás grilované krmivo pro ryby.

Chvilí jsem se u ubikací zdržel a pomáhal svým chlapům s prohledáváním a nasazováním pout Iráčanům, zatímco se zbytek čety dal do čištění šesti zbývajících pater. Během nácviiku jsem nechal mladičké námořníky, které jsme si vypůjčili od námořních sil* na sehrání rolí zajatců, plně okusit atmosféru filmu *Mlčení jehňátek*. „Brzy to skončí,“ šeptal jsem do ucha tomuhle klučinovi a rukou v rukavici mu zezadu mnul obličej. „Nic neucítíš.“ Pro zdůraznění pointy jsem se vůbec neostýchal popadnout jej za rozkrok. Ale všechno má svůj čas a místo.

Zatímco jsme čistili terminál MABOT, naše protějšky (SEALové) infiltrovaly se spojenci příslušné cíle. O několik námořních mil dále plně zaměstnával koaliční obdoby našich speciálních jednotek a požární tým SEALů útok na terminál Khawr al-Amaya, který Iráčani vyhodili do povětří během operace Pouštní bouře. Na pevnině infiltrovaly SDV týmy přístavní město Umm Kasr, zatímco zbýající čtyři SEAL Týmu 3 zabezpečily rozdělovací potrubí a měřicí stanice. SEAL týmy se setkaly s jistým odporem – tyto okamžiky popsal Chris Kyle v dnes už proslavené knize *Americký sniper*: Jeho četa, přepravovaná přetíženými vozidly do pouště, uvízla v bahně a dostávala co proto od hordy Iráčanů, kteří tvořili posádku onoho zařízení. Situace čety Charlie vypadala nahnutě až do chvíle, kdy se na scéně objevil kontingent „Á desítek“ vzdušných sil s něžným označením *Warthog* (prasata bradavičnatá). Tyto obrovské, okřídlené tanky létají nízko, pomalu a kosí vše, co jim stojí v cestě. O veškeré problémy čety Charlie se postaraly se smrtící efektivitou.

Po uplynutí šesti hodin od našeho vylodění přenechala četa Echo plošinu i zajatce kontingentu mariňáků a naskákala na rychlý katamarán – ultramoderní plavidlo kombinující rozměry trajektu a pohyb rychlého motorového člunu. Na základnu jsme se vrátili s východem slunce a svůj úkol splnili po výsledkové stránce téměř dokonale – beze ztrát na životech, se zkonfiskovanými tisíci

* Autor se v knize na více místech zmiňuje o dvou složkách amerických ozbrojených sil: *Marine* (námořní pěchota) a *Navy* (námořní síly). Obě tyto složky jsou samostatnými organizacemi v rámci amerických ozbrojených sil, nicméně *United States Marine Corps* spadá administrativně pod americké námořnictvo *US Navy* (pozn. překladatele).

librami výbušnin, sedmadvaceti zadrženými zajatci a žádnými škodami na cílové infrastruktuře.

Poslední jmenované mohlo dopadnout zcela opačně.

Zdrojem záhadného třaskavého zvuku, který jsme zaslechli úplně na začátku, nebyla nepřátelská palba na GOPLATu, nýbrž náboj kalibru .50 odrážející se od silného ocelového potrubního vedení.

Střílel jeden z našich na člunu, prostě nervózní kluk. Jeho RHIB odcouval od plošiny a on zmáčkl neúmyslně spoušť kulometu Browning přišroubovaného k přídi plavidla, čímž vypálil kulku do stejných trubek s ropou, jejichž porušení a následnému úniku ropy do Perského zálivu jsme se snažili zabránit. Asi nemůžu dodávat, že byl vyhozen a poslán domů, jakmile jsme přirazili ke břehu.

Útoky na GOPLATy představovaly typickou misi SEALů. Přiblížení se po moři pod rouškou tmy. Tajná infiltrace. Náhlý a intenzivní úder vedený správnou silou. Ale navzdory slibnému začátku si naše vedení nebylo doopravdy jisté, jak SEALy v raných fázích irácké války využít. Velitelství zvláštní námořní bojové činnosti (NSWC) – divizi námořních sil, jež dozírá na většinu SEALů a jejich přidružené jednotky – chvíli trvalo dostat se do hry.

Tento problém ještě zhoršovali šéfové, kteří za sebou měli kompletní vojenské kariéry, aniž by kdy zažili nasazení do jakékoliv opravdové akce. V Iráku sloužilo celkem dost záložníků, kteří sem naklusali z „farem“ korporátních kamrlíků pro svou poslední příležitost okusit boj. A někteří z nich nakonec udělali rozkazy. Prohlášení, že přistupovali konzervativně k otázce, co SEALové mohou a nemohou dělat, zdaleka nevystihuje skutečnost.

Nějakou dobu dával rozkazy několika našim četám velitel jednotky, který vypadal jako spálený turista v klobouku do džungle bloumající po Disney Worldu. Mysleli byste si, že s kolegy budeme mít špatný pocit z kritizování muže od rodiny, na léčích mírnících následky chemoterapie, po jejichž užívání reagovala jeho pokožka na sluneční paprsky citlivěji. Tento velitel a jemu podobní oficiři se však se stálou důsledností zabývali spíše možnostmi, že se jim pokazí hodinky, než vykonáváním práce. Pohled na jeho zarudlý, loupající se obličej jen posílil náš pocit, že máme tu čest s rybou na suchu, která se do tohoto prostředí absolutně nehodí.

Cedule, kterou naše četa pověsila nad vstup do našeho stanu v Kuvajtu, než jsme se vůbec pustili do jakýchkoli operací, nemohla pravdě odpovídat více: